

Jeg gjør ikke Forandringer i en Ting ved aldeles at ophæve og tilintetgjøre den; jeg kan gjøre meget væsentlige Forandringer i en Ting, men jeg maa dog lade Tingen vedblive at bestaae, thi ellers har jeg ikke gjort Forandringer i den. Det maa dog virkelig den ærede Drdsfører — forekommer det mig — være enig med mig i (Tscherning: Nei, det er jeg ikke enig i!). Ja, det gjør mig ondt, men jeg har Logiken paa min Side, og det kan da være det Samme, om jeg har Drdsføreren paa min Side eller ikke, thi Logiken er dog stærkere end Drdsføreren (Tscherning: Men jeg har Mathematikken paa min Side!). Skulle vi altsaa gaae en lovlig Vej, og det antager jeg dog, at Regjeringen, eller idetmindste den ærede Premierminister, vil ønske ligesaa fuldt som vi, saa maae vi gaae efter Udvalgets Forslag Nr. 43, og kunne ikke her skabe en heel ny Grundlov. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig videre ved dette Forslag; thi der er allerede af min ærede Gjenbo, Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Wilken's), ført et, som det forekommer mig, saa varmt og saa grundigt Forsvar for dette Forslag, at jeg anseer et yderligere Forsvar derfor for at være overflødig. Ligeledes har den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Lindberg), som nu havde Ordet, tilstrækkeligt forsvaret sit Forslag under Nr. 53. I Grundlovens § 100 er kun omtalt Beslutning, og den kan først, naar den samme Beslutning tre Gange er tagen og stadfæstet af Kongen, blive til Lov, saa at vi ikke kunne kalde det en Lov, hvad vi

her vedtage, men kun en Rigsdagsbeslutning. Efterat have yttret disse korte Bemærkninger, skal jeg tillade mig at udtale mig ligesaa kort om mit eget Forslag under Nr. 61. Man vil af dette mit Forslag see, at jeg for det Første ikke har nogen grundmuret Tillid til, at Fællesforfatningen vil komme istand, og for det Andet, at jeg har en endnu mindre stærk Tillid til, at den vil holde, om den ogsaa virkelig kommer istand. Jeg for mit Bedkommende ønsker ganske vist baade Holstenerne og Lauenborgerne ligesaa megen Frihed, som vi selv have, ja, jeg skulde ikke have Noget imod at ønske dem endnu mere, hvis det kan fornøje dem; men jeg for mit Bedkommende er fuldkommen overbevist om, at en Fællesforfatning imellem det uafhængige og selvstændige Rige Danmark og Forbundsstaterne Holsteen og Lauenborg — der, som vi Alle vide, staae under en tyrannisk Forbundsdays Pidsk, hvor det er blevet til Skik og Brug (Latter) — ja, det er Tilfældet, at man giver en Forfatning taar og hæver den adaae, og hvis Regjeringen ikke octroyerer en ny Forfatning, saa gaaer Forbundsdagen hen og gjør opmærksom paa, at den Forfatning, som Tyrsten og Befolkningen ere enedes om, stemmer ikke med Forbundsforfatningen, hvorfor den ophæver den, og noget lignende vil den ogsaa kunne gjøre for Holsteens og Lauenborgs Bedkommende, — aldrig vil kunne enten blive fri, saa fri, at vi kunne være tjente med den, eller blive varig, og det er i den Overbeviisning, at den ikke vil kunne være, at jeg har tilladt mig at stille mit Forslag under Nr. 61.